

VONNIS : gewezen en uitgesproken in het gerechtsgebouw " HET KASTEEL " te TURNHOUT, op MAANDAG VIJFENTWINTIG FEBRUARI TWEEDUIZEND EN DERTIEN;

In de Openbare Zitting van de VIJFDE KAMER van de RECHTBANK van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout, alwaar zetelden :

R. VINCKX, Enig Rechter, Voorzitter
 J. THYS, Griffier

INZAKE :

....., diamantbewerker, geboren te op
 wonende te LILLE;
 - *Eiser op hoofdeis, verweerder op tegeneis;*
 - alhier ter zitting in persoon, bijgestaan door Mr. M. Roets, advocaat te 2300 TURNHOUT, Steerweg op Zevendonk nr. 60;

TEGEN :

1., zonder beroep, geboren te op
 wonende te TURNHOUT,
 - *eerste verweerder op hoofdeis, eiser op tegeneis, eiser op tusseneis;*
 - alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Dens - Schryvers, loco Mr. J. de Chaffoy, advocaat te 2300 TURNHOUT, de Merodelei nr. 37;

2., zonder beroep, geboren te op
 wonende te LILLE,
 - *tweede verweerder op hoofdeis, verweerder op tusseneis;*
 - in persoon.

3. COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE
 met kantoren gevestigd op het gemeentehuis te
 met woonstakeuze ten kantoren van zijn hierna vermelde
 raadsman Mr. J. Van Lommel;
 - *derde verweerder op hoofdeis;*
 - alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. J. Van Lommel, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Mechelsesteenweg nr. 27;

4. DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN INSPECTIE RWO
 ANTWERPEN, met kantoor gevestigd te 2018 ANTWERPEN, Lange Kievitstraat
 nr. 111 - 113 / bus 55;
 - *vierde verweerder op hoofdeis;*
 - alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Th. Meireleire, loco Mr. J. Claes, advocaat te 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg nr. 160;

Gezien de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- de inleidende dagvaarding, stekend bij exploitanten van gerechtsdeurwaarder Luc Hannes te Turnhout van 15 september 2011 en gerechtsdeurwaarder Frank Jennes te Antwerpen van 21 september 2011;
- de besluiten van eerste verweerder, neergelegd ter griffie op 4 november 2011;
- de besluiten van derde en vierde verweerder, neergelegd ter zitting van 7 november 2011;
- het tegensprekelijk vonnis van deze Rechtbank en kamer van 14 november 2011;
- de beschikking bij toepassing van art. 747, § 2, Ger.W. van 19 januari 2012;
- de besluiten van eiser, neergelegd ter griffie op 16 maart 2012 en 23 november 2012;
- de besluiten van eerste verweerder, neergelegd ter griffie op 20 april 2012;
- de besluiten van derde verweerder, neergelegd ter griffie op 7 september 2012 en 20 december 2012;
- de besluiten van vierde verweerder, neergelegd ter griffie op 26 oktober 2012 en 20 december 2012.

Gehoord ter openbare zitting van 28 januari 2013, in hun middelen en besluiten:

- eiser in persoon, bijgestaan door zijn voormelde raadsman;
- eerste, derde en vierde verweerder bij monde van hun voormelde raadslieden;
- tweede verweerder in persoon.

Gezien de stukken van eiser en eerste, derde en vierde verweerder.

I. FEITEN EN VOORGAANDEN

De tot dan gestelde vorderingen van partijen en de feiten die eraan ten grondslag liggen, werden reeds uiteengezet in het voorgaande vonnis van 14 november 2011.

Met dat vonnis, rechtdoende bij toepassing van art. 19, tweede lid, Ger.W., werd de vordering van eiser onvankelijk verklaard en:

- werd verweerders een verbod opgelegd om tot uitvoering over te gaan van de herstelmaatregel bevolen bij het vonnis van de vierde correctionele kamer in deze Rechtbank van 9 februari 1976; gewezen, lastens eerste en tweede verweerder als beklaagden, alvorens ten gronde een definitieve uitspraak tussen partijen zou zijn gewezen;
- werden verweerders veroordeeld tot een dwangsom van € 100.000,- indien zij alsnog tot uitvoering zouden overgaan vanaf 24 uur na betekening van dit vonnis, ten laste van degene(n) die tot uitvoering zou(den) overgaan, en indien dit meerdere partijen zouden zijn, al dan niet gelijktijdig, in gelijke delen tussen hen te verdelen;
- werd de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer verwezen;

- werd verzocht bij de verdere behandeling van de zaak:
 - aan vierde verweerder: het originele exploit van betekening van 18 mei 2006 voor te leggen;
 - te verduidelijken of de gemeente al dan niet vrijwillig tussenkomt.

Eiser liet het vonnis betekenen aan verweerdere met exploit van 28 november 2011.

Vierde verweerder legt het originele betekeningsexploit van 18 mei 2006 voor. Daaruit blijkt dat inderdaad het kwestieuze vonnis van de vierde kamer in deze Rechtbank van 9 februari 1976 werd betekend.

Derde verweerder verduidelijkt dat de gemeente niet vrijwillig tussenkomt.

II. VORDERINGEN

Volgens laatste besluiten vraagt eiser, bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad:

- in hoofde:
 - te zeggen voor recht dat het recht om ten aanzien van hem tot uitvoering van de herstelmaatregel zoals vervat in het vonnis van de vierde kamer in deze Rechtbank van 9 februari 1976 verjaard is en dat dit vonnis niet meer tegen hem kan worden uitgevoerd;
 - aan verweerdere een absoluut verbod op te leggen om tot uitvoering over te gaan van dat vonnis, gewezen lastens eerste en tweede verweerder als beklagden;
 - verweerdere te veroordelen tot een dwangsom van € 100.000,- indien zij alsnog tot uitvoering zouden overgaan, ten laste van degene(n) die tot uitvoering zou(den) overgaan, en indien dit meerdere partijen zouden zijn, al dan niet gelijktijdig, in gelijke delen tussen hen te verdelen;
- in ondergeschikte orde:
 - alvorens verder recht te doen, aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over art. 6:1.7 en 6:1.46 VCRO;
 - aan eerste en tweede verweerder een absoluut verbod op te leggen om tot uitvoering over te gaan van het voormelde vonnis alvorens de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe een voorafgaand positief advies heeft verleend en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 100.000,- in hoofde van de partij die alsnog tot uitvoering zou overgaan;
- meest ondergeschikt:
 - alvorens verder recht te doen, een gerechtsdeskundige aan te stellen om de op het betrokken perceel aanwezige constructies te beschrijven;
 - te zeggen voor recht dat in zijnen hoofde bij toepassing van art. 5:4.3 VCRO een woonrecht geldt;
 - het recht van verweerdere om over te gaan tot uitvoering van het voormelde vonnis te schorsen bij toepassing van art. 5:4.3, § 3, 3°, VCRO;
- uiterst ondergeschikt:
 - nadat alvorens recht te doen bovenvermeld deskundigenonderzoek is bevolen, te zeggen voor recht dat het voormelde vonnis actualiteit mist, aangezien dit beveelt over te gaan tot afbraak van een houten zomershuis, afgedekt met een zadeldak uit roofing en een houten bergplaats, afgedekt met een zadeldak uit roofing, en dit niet langer overeenstemt met de toestand op zijn perceel;

- dienvolgens aan verweerders een absoluut verbod op te leggen om tot uitvoering over te gaan van dat vonnis, gewezen lastens eerste en tweede verweerder als beklaagden;
- verweerders te veroordelen tot een dwangsom van € 100.000,- indien zij alsnog tot uitvoering zouden overgaan, ten laste van degene(n) die tot uitvoering zou(den) overgaan, en indien dit meerdere partijen zouden zijn, al dan niet gelijktijdig, in gelijke delen tussen hen te verdelen.

Eerste verweerder vraagt, bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement:

- de vordering van eiser af te wijzen als ongegrond;
- hem voorbehoud te verlenen om de eventuele meerkost welke zou kunnen veroorzaakt zijn door de aanwezigheid van grotere constructies dan deze die betaald werden door het vonnis van 9 februari 1976 op eiser te verhalen;
- tweede verweerder te veroordelen tot tenlasteneming van de helft van de kosten van herstel, kosten verhaalbaar op eenvoudig vertoon van de factuur.

Tweede verweerder heeft geen besluiten genomen en ter zitting geen standpunt ingenomen.

Derde verweerder vraagt de vordering van eiser niet ontvankelijk, minstens in al haar onderdelen ongegrond te verklaren.

Vierde verweerder vraagt de vordering van eiser als ongegrond af te wijzen.

III. IN RECHTE:

A. Vorderingen van eiser

Ontvankelijkheid

Derde verweerder werpt de onontvankelijkheid van de vordering van eiser op, bij gebreke aan rechtmatig belang van eiser. Deze meent dat de vordering reeds ontvankelijk werd verklaard bij vonnis van 14 november 2011, zodat de rechtsmacht van de Rechtbank op dat punt uitgeput is.

De vordering die ontvankelijk werd verklaard bij vonnis van 14 november 2011, was de vordering bij toepassing van art. 19, tweede lid, Ger.W. Over de onontvankelijkheid van de vordering ten gronde werd alsdan nog niet geoordeeld.

De vordering is echter wel ontvankelijk. Eiser stelt dat het vonnis van 9 februari 1976 wegens verjaring tegen hem niet meer kan worden uitgevoerd. Hij heeft een rechtmatig belang om dit standpunt in te nemen en aldus zijn eigendomsrechten te beschermen. Of het standpunt al dan niet correct is, is een beoordeling ten gronde.

Daarnaast meent derde verweerder dat hij buiten zake moet worden gesteld omdat hij geen intentie heeft om over te gaan tot uitvoering van het vonnis van 9 februari 1976.

Evenwel werd derde verweerder gemachtigd om tot uitvoering over te gaan. Zijn intentie kan wijzigen. Eiser heeft er dan ook belang bij dat ook tegen derde verweerder zou worden vastgesteld dat uitvoering niet meer kan.

Verjaring

Het staat tussen partijen op zich en terecht niet ter discussie dat het recht van derde en vierde verweerder om van eerste en tweede verweerder uitvoering te vorderen van de bij vonnis van 9 februari 1976 bevoien herstelmaatregel, verjaarde op 19 mei 2006 en correct werd gestuit ingevolge de betekening van het vonnis van 9 februari 1976 aan eerste en tweede verweerder met exploit van 18 mei 2006. Verder staat, afgezien van de discussie over de verjaring, terecht niet ter discussie dat eiser als actuele eigenaar de uitvoering van het herstel op het terrein moet ondergaan.

Eiser meent dat bij gebreke aan betekening van het vonnis aan hem vóór 19 mei 2006, het recht om van hem uitvoering te eisen verjaard is. Verweerders repliceren dat de actio iudicati niet verjaard is ingevolge de betekeningen op 18 mei 2006, en dat daartoe geen betekening aan eiser vereist was.

De verjaring van de termijn om uitvoering te eisen van het vonnis van 9 februari 1976 (actio iudicati) liep nooit tegen eiser, want hij werd met dat vonnis niet veroordeeld. Bijgevolg was om die verjaringstermijn te stuiten of schorsen geen betekening aan eiser vereist, het volstond daartoe te betekenen aan eerste en tweede verweerder.

Nu aldus het recht van derde en vierde verweerder om op het terrein uitvoering te eisen niet verjaard is, moet eiser dit verder ondergaan en kan hij zich niet beroepen op verjaring.

Prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

Luidens art. 6.1.46 VCRG kunnen derde en vierde verweerder slechts overgaan tot het ambtshalve uitvoeren van een herstelmaatregel, wanneer de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend.

Eiser meent dat deze bepalingen de artt. 10 en 11 GW schenden, doordat eerste en tweede verweerder zonder dat advies tot uitvoering van de herstelmaatregel kunnen overgaan. Hij voegt daaraan toe dat vierde verweerder eerste verweerder onder druk zet om tot uitvoering over te gaan, door een wettelijke hypotheek te nemen op zijn goederen.

Derde en vierde verweerder menen dat het gelijkheidsbeginsel niet is geschonden. In tegenstelling tot hen werden eerste en tweede verweerder met het correctionele vonnis veroordeeld om tot herstel over te gaan, zodat er geen reden zou zijn om hen alsnog op te leggen daarover advies te vragen.

De argumentatie van verweerders volstaat voor de Rechtbank niet om te besluiten dat er klaarblijkelijk geen schending is van art. 10 en 11 GW. Immers, indien eerste en tweede verweerder thans nog eigenaar zouden zijn van het betrokken perceel, zouden derde

en/of vierde verweerder slechts tot uitvoering van de herstelmaatregel kunnen overgaan na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid; ook al werden eerste en tweede verweerder zelf als beklaagden veroordeeld tot herstel. Het loutere feit dat zij zelf correctioneel veroordeeld werden, zou in die hypothese dus geen afbreuk doen aan het vereiste om advies te vragen.

De Rechtbank stelt bijgevoeg een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof. Teneinde de feiten nader toe te lichten, wordt de griffier verzocht ook van het vonnis van 14 november 2011 een kopie mee te zenden.

Verdere vorderingen

Eiser stelt de verdere vorderingen meer ondergeschikt, zodat daarover thans nog niet kan worden geoordeeld.

Het weze daarbij duidelijk dat thans nog niet ten gronde wordt geoordeeld; zodat het verbod en de daaraan verbonden dwangsom, opgelegd bij vonnis van 14 november 2011, blijven gelden.

B. Vordering van eerste verweerder tegen tweede verweerder

Over deze vordering wordt geen verweer gevoerd, zij is gegrond.

OM DEZE REDENEN,

en de rechtspleging geschied zijnde in het Nederlands,
conform art. 2, 34, 36, 37 en 41 der wet van 16 juni 1935 op het gebruik der landstalen in gerechtszaken.

DE RECHTBANK, vonnissend op tegenspraak,
en in eerste aanleg.

Verder rechtdoende na het vonnis van deze Rechtbank en kamer van 14 november 2011.

Verklaart de gestelde vorderingen, in zoverre nog niet ontvankelijk verklaard, ontvankelijk.

Zegt voor recht dat er geen reden is om derde verweerder buiten zake te stellen.

Zegt voor recht dat het recht om ten aanzien van eiser over te gaan tot uitvoering van de herstelmaatregel zoals vervat in het vonnis van de vierde correctionele kamer in deze Rechtbank van 4 februari 1976, gewezen lastens eerste en tweede verweerder als beklaagden, niet verjaard is.

Veroordeelt tweede verweerder tot tenlasteneming van de helft van de kosten van uitvoering van die herstelmaatregel door eerste verweerder, door eerste verweerder verhaalbaar op tweede verweerder op eenvoudig vertoon van de factuur.

Alvorens verder ten gronde te oordelen, stelt aan het Grondwettelijk Hof volgende prejudiciële vraag:

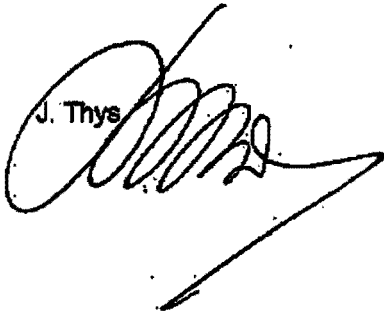
"Schenden de artikelen 6.1.7 en 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre een veroordeelde die geen eigenaar meer is van het betrokken onroerend goed zonder voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid kan overgaan tot uitvoering van een herstelmaatregel waartoe hij werd veroordeeld tegen de actuele eigenaar die niet veroordeeld werd, terwijl de uitvoering van dezelfde herstelmaatregel door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen slechts kan worden opgestart nadat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe een voorafgaand positief advies heeft verleend?"

Verzoekt de griffier van dit vonnis en het voorgaande vonnis van 14 november 2011 kennis te geven aan het Grondwettelijk Hof.

Verwijst de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer in afwachting van het antwoord van het Grondwettelijk Hof.

Houdt de beslissing betreffende de kosten aan.

J. Thys

R. Vinckx